

DRAGOȘ PAVĂL,
unul dintre proprietarii magazinului de bricolaj
Dedeman:

Între 1994 și 2000 am cumpărat
aproximativ 12 spații comerciale în
Bacău și alte orașe învecinate.
Am preferat să luăm credite
de la bancă decât să plătim
chirie, pentru că la acea vreme
inflația era chiar și peste rata
dobânzii.

prezent dețin cel mai mare retailer
român de bricolaj, Dedeman, cu
vânzări de peste 9 mld. lei în 2020.

„Între 1994 și 2000 am cumpărat
aproximativ 12 spații comerciale în
Bacău și alte orașe învecinate. Am
preferat să luăm credite de la bancă
decât să plătim chirie, pentru că la
acea vreme inflația era chiar și peste
rata dobânzii”, povestea Dragoș Pavăl
într-un interviu pentru ZF.

Primele achiziții au fost realizate
prin participarea la licitații, iar primul
credit a fost luat de la stat, odată cu
preluarea unui magazin de mobilă de
300 de metri pătrați din Bacău. „În
Austria am văzut primul magazin
mare de bricolaj în anul 1995 și mi-am
spus că într-o zi vom ajunge și noi
acolo”. Și au ajuns. Dedeman este,
după 30 de ani, cea mai mare
companie antreprenorială din
România după cifra de afaceri, iar
sediul ei central a rămas la Bacău,
acolo unde a și pornit povestea.

Cu Dedeman ca port-drapel,
Bacău este peste Iași după cifra de
afaceri totală, însă statistica rece a
cifrelor nu ține cont de faptul că
miliardele din dreptul Dedeman nu
revin județului pentru că rețeaua de
magazine a fraților Pavăl are
acoperire națională, iar rulajele s-ar
vedea cel mai bine pe fiecare punct de
lucru în parte.

Situația din Bacău se repetă și în
Prahova, acolo unde este înregistrată
compania Lidl Discount sau în Timiș
unde e „casa” magazinelor Profi. Toate
aceste rețele au însă prezență

națională, iar contribuțiile lor pe harta
de business a României nu trebuie
limitate la un singur județ, cel de
reședință. Prahova însă, la fel ca
Timișul, are încă zona industrială activă
și asta se vede și la numărul de locuri
de muncă din companiile din județ.

Modelul de dezvoltare
din județul Alba ar
putea fi replicat în
orice județ al
României dacă
atragera de
investitori ar fi o
prioritate pentru
administrațiile locale.

CE FACEM CU JUMĂTATE DIN ȚARĂ

Județul Alba, „capitala” marii
Uniri de la 1918, era în urmă cu zece
ani un județ de pluton pe harta de
business a României, undeva mai jos
de mijlocul clasamentului, însă o

investiție de 300 mil. euro a grupului
german Daimler într-o fabrică la
Sebeș (compania Star Assembly) și
ambitia unor antreprenori din
industria alimentară, dar și din zona
de producție de materiale de
construcții au transformat Alba într-
un lider al industriei prelucrătoare din
România.

Modelul de dezvoltare din Alba ar
putea fi replicat în orice județ al
României dacă atragerea de
investitori ar fi o prioritate pentru
administrațiile locale.

Alba nu este un județ al
multinaționalelor, este un exemplu că
investițiile locale, în special cele din
industria alimentară, cântăresc decisiv
în economia unui județ. Chiar dacă
nici Albalact, nici Elit Cugir, ambele
în top zece fabrici, nu mai sunt
companii antreprenoriale, dezvoltarea
lor se vede astăzi în balanța
investițională din județul Alba.

Distanțele dintre județe pot fi
atenuate prin politici investiționale
pentru că doar companiile pot fi cele
care să aducă pe termen scurt o
inversare a trendului. Mai mult,
fiecare județ ar putea să își identifice
un potențial economic, susținut cu
investiții publice orientate economic și
nu social.

Harta de business a României
arată cât de mult cântăresc investițiile
în economia locală, cum schimbă orice
proiect de producție dezvoltarea unei
zone. Sunt multe județe în România –
Mehedinți, Caraș-Severin, Covasna,
Teleorman, Giurgiu, Vaslui – unde
numărul de angajați din companii nu
trece de 30.000.

Mehedințiul avea în 2011, la
ultimul recensământ, peste 250.000 de
locuitori. În 2020, Registrul
Comerțului număra doar 16.000 de
locuri de muncă în dreptul firmelor
înregistrate în județ. Doar 6% din
populație pe aceste date. Cu siguranță
că județul vecin cu Dunărea nu mai
are populația de acum un deceniu, la
fel cum și România intră pentru prima
dată într-un recensământ pornind de
la premisa că un milion de oameni cel
puțin nu mai sunt în țară între cei doi
ani reper de analiză a populației.

Iar aici este de fapt marea dramă a
României. Pentru că lipsa investițiilor
și salariile mici se văd în viața
oamenilor, în nivelul de trai, în
depopularea unor localități întregi din
România.